

“Sean testigos valientes del amor de Dios Padre, que quiere que seamos todos hermanos. Y, juntos, caminemos para construir una nueva época de paz, de justicia y de fraternidad”.

(Papa Francisco)

LA CONVERSIÓ DELS FILLS DE DÉU

D'aquí a poc estarem en temps de Quaresma: època de penitència, de purificació, de conversió. Un temps on volem obrir les portes del cor a la gràcia divina per actuar amb la responsabilitat dels fills de Déu, i que aquestes setmanes no siguin com quan plou relliscant damunt pedra, sinó més bé que sigui aigua que va on la terra se la beu i fa saó.

En la vida cristiana es pot esbrinar una primera conversió, la d'aquell dia de la història íntima en què hom va advertir el que significava ésser cristià. I després un enfilall de successives conversions, en el sentit dels canvis que una persona vol fer, per passar de les superficialitats als compromisos coherents.

Les conversions impliquen un examen personal a fons, demanant ajuda al Senyor, per conèixer-lo millor a ell, Jesús; i també, un examen en què jo mateix -personalment- pugui reconèixer amb més profunditat. Apropar-se una mica més a Déu vol dir estar disposat a un altra nova conversió, a una nova rectificació, a descobrir els nostres punts de supèrbia, fixar-nos en les limitacions personals, i descobrir els racons interiors on perdem els temps amb pensaments que no lliguen amb la identificació cristiana.

Toni Barber

La millor manera de començar la Quaresma, és renovar la fe, l'esperança i la caritat. Aquesta és la font de l'esperit de penitència, del desig de purificació. En l'actual any jubilar l'esperança de la glorificació, accentua la nostra fe i estimula la nostra caritat. Les tres virtuts teològals, virtuts divines, ens fan semblants a Déu, i provoquen el moviment de la vida interior.

La decisió de canviar es materialitza en el sagrament de la Penitència: tornar a la casa del Pare, per medi del sagrament del perdó,

on en confessar els nostres pecats, ens revestim de la gràcia de Crist-Jesús.

Les pròximes setmanes posarem interès en acomplir els dejunis i abstinències que l'Església ha determinat; i, amb generositat personal, hi afegirem altres mortificacions dels sentits, ajudes als necessitats, i actes de pietat. Jesús passa devora i espera de cadascú una gran mudança.

La successió de les conversions no han de ser motiu de tristesa, sinó més bé d'alegria, ja que Déu es sempre un Pare amorós: allò seu és nostre, i allò nostre és seu. Nosaltres, per l'acció de l'Esperit Sant, ens volem identificar amb Jesús, Fill etern del Pare, i aquesta identificació comporta assumir també la filiació divina. La conversió a Déu ha de ser com el tracte d'un fill amb son pare, en un ambient familiar, cordial.

La consciència filial és consciència fraternal, que implica participar en la missió redemptora de Crist, la salvació de les ànimes: el compromís d'anar fent per a ajuntar allò que s'ha trencat, salvar allò que s'està perdent.

La devoció a Maria, Mare de la gràcia divina, ens ajudarà a triar quines coses hem de cremar i les cremarem; quines coses s'han d'arrabassar i les arrabassarem; i quines coses s'han d'entregar i les entregarem.

M. Seguí Vidal

“Caminem junts en l'esperança”

El Papa Francisc reflexiona en el seu missatge per a la Quaresma d'aquest Any jubilar sobre “caminar junts”, plantejant tres crides a la conversió: com a pelegrins, en la sinodalitat, i l'esperança.

Sobre l'acció de caminar, assenyalava el Papa que “el lema del Jubileu, “Pelegrins d'esperança”, evoca el llarg viatge del poble d'Israel cap a la terra promesa, narrat al llibre de l'Èxode”. Tots som pelegrins en la vida, en aquest sentit ens planteja: “Estic realment en camí o un poc paralitzat, estàtic, amb por i amb falta d'esperança; o satisfet en la meua zona de confort? Cerc camins d'alli-

berament de les situacions de pecat i falta de dignitat?”.

El Sant Pare planteja una segona crida, “la conversió a la sinodalitat” fent examen de consciència sobre la capacitat “de caminar

amb els altres, d'escoltar, de vèncer la temptació de tancar-nos, ocupant-nos només de les nostres necessitats”. I amb això una “tercera crida a la conversió: la de l'esperança, la de la confiança en Déu i la seva gran promesa, la vida eterna. Hem de preguntar-nos: tinc la convicció que Déu perdona els meus pecats, o em comport com si pogués salvar-me sol?”.

Finalitza el Papa Francisc recordant que “gràcies a l'amor de Déu a Jesucrist esteim protegits per l'esperança que no defrauda” (cf. Rm 5,5) i acaba encomanant aquest camí d'esperança a la intercessió de la Mare de Déu.

Diumenge VIII de Durant l'Any

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

27,5-8

Sacsau el garbell, i quedarà el rebuig; així serà l'escòria de l'home quan serà examinat. L'obra del gerrer ha de superar la prova del forn: així serà provat l'home en el moment de donar comptes. El fruit de l'arbre demostra el bon conreu: així, quan l'home doni comptes, es veurà què tenia en el cor. No facis l'elogi de ningú abans que hagi estat examinat: és llavors que l'home serà posat a prova.

Salm Responsorial 91

R: És bo alabar-vos, Senyor.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint 15,54-58

Germans, quan això que es consumeix es revestirà d'allò que ja no es consumeix, quan aquesta existència mortal es revestirà d'aquella que és immortal, es complirà allò que diu l'Es-critura: «La victòria ha engolit la mort. Oh mort, ¿on és la teva victòria? ¿On és l'agulló que t'incitava?» L'agulló que incitava la mort és el pecat, i el vigor del pecat ve de la Llei. Però, donem gràcies a Déu: ell ens dona la victòria per Jesucrist, el nostre Senyor. Per tant, germans meus estimats, manteniu-vos fermes, incommovibles, sobre aquest fonament; prodigau-vos cada dia en l'obra del Senyor, segurs que, en el Senyor, el vostre treball no serà en va.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

6,39-45

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles aquest proverbi: «¿Un cec seria capaç de guiar un altre cec? ¿No caurien tots dos dins un clot? No hi ha cap deixeble més instruït que el mestre; només un cop formats, els deixebles arriben a ser com el seu mestre. ¿Per què, doncs, veus l'estella dins l'ull del teu germà, i no te'n tems de la biga que tens dins el teu ull? ¿Com li pots dir: "Germà, deixa'm, que et trauré aquesta estella de l'ull." Si tu no veus la biga en el teu? Hipòcrita, treu-te primer la biga del teu ull, i llavors hi veuràs per poder treure l'estella de l'ull del teu germà. No hi ha cap arbre bo que doni fruits dolents, ni cap arbre dolent que doni fruits bons. Cada arbre es coneix pels seus fruits: ningú cull figues dels cards ni raïms de les bardisses. L'home bo, del tresor de bondat que guarda en el cor, en treu fora la bondat; però l'home dolent, del seu tresor de maldat, en treu el mal. Perquè la seva boca parla d'allò que es desborda del seu cor».

Lectura del libro del Eclesiàstic

27, 4-7

Quando se agita la criba, quedan los desechos; así, cuando la persona habla, se descubren sus defectos. El horno prueba las vasijas del alfarero, y la persona es probada en su conversación. El fruto revela el cultivo del árbol, así la palabra revela el corazón de la persona. No elogies a nadie antes de oírlo hablar, porque ahí es donde se prueba una persona.

Salmo responsorial 91

R: Es bueno darte gracias, Señor.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios

15, 54-58

Hermanos: Cuando esto corruptible se vista de incorrupción, y esto mortal se vista de inmortalidad, entonces se cumplirá la palabra escrita: «La muerte ha sido absorbida en la victoria. ¿Dónde está, muerte, tu victoria? ¿Dónde está, muerte, tu aguijón?». El aguijón de la muerte es el pecado, y la fuerza del pecado es la Ley. ¡Gracias a Dios, que nos da la victoria por nuestro Señor Jesucristo! De modo que, hermanos míos queridos, manteneos firmes e incommovibles. Entregaos siempre sin reservas a la obra del Señor, convencidos de que vuestro esfuerzo no será vano en el Señor.

Lectura del santo Evangelio

según san Lucas

6, 39-45

En aquel tiempo, dijo Jesús a los discípulos una parábola: «¿Acaso puede un ciego guiar a otro ciego? ¿No caerán los dos en el hoyo? No está el discípulo sobre su maestro, si bien, cuando termine su aprendizaje, será como su maestro. ¿Por qué te fijas en la mota que tiene tu hermano en el ojo y no reparas en la viga que llevas en el tuyo? ¿Cómo puedes decirle a tu hermano: "Hermano, déjame que te saque la mota del ojo", sin fijarte en la viga que llevas en el tuyo? ¡Hipòcrita! Sácate primero la viga de tu ojo, y entonces verás claro para sacar la mota del ojo de tu hermano. Pues no hay árbol sano que dé fruto malo, ni árbol malo que dé fruto bueno; por ello, cada árbol se conoce por su fruto; porque no se recogen higos de las zarzas, ni se vendimian racimos de los espinos. El hombre bueno, de la bondad que atesora en su corazón saca el bien, y el que es malo, de la maldad saca el mal; porque de lo que rebosa del corazón habla la boca».

És qüestió de canviar el cor!

Just esteim descontents massa ràpidament, creim que basta canviar d'ambient perquè tot vagi millor. Hi ha dificultats en una nació, es canviaran les lleis, de constitució! Dificultats en la família? Es canviarà de feina, de casa... fins i tot de parella! Crist ens diu avui que el que primer hem de canviar, és la nostra mirada i el nostre cor.

¿Per què necessitem fixar-nos primer amb l'estella, la busca en l'ull del nostre vesí en tost de veure la lluminositat, la profunditat de la seva mirada? Solem mirar primer les males notes en la cartilla dels nostres fills més que el conjunt dels bons resultats.

Veim perfectament el petit no res que l'espòs, l'esposa ha oblidat, i no la tona de les seves accions fetes a favor nostre. No suportam la branca de l'arbre del nostre vesí que entra a ca nostra, en tost de veure les pomes que cauen en el nostre territori!

Segurament hauríem de canviar els vidres de les nostres ulleres per veure les qualitats dels altres, la mà d'ajuda que ens han donat; per a veure els altres tal com són, oblidant les etiquetes. Pot ser caldria vertaderament prendre la decisió de no jutjar ningú, ni els de prop, perquè sempre ens manquen paràmetres: només Déu s'endinsa en el més profund de nosaltres i coneix els nostres cors.

Per canviar la nostra mirada, és necessari canviar el nostre cor. Perquè és de dintre d'ell que en surt el bo i el dolent de l'home, diu Jesús. Ja podem trobar el millor règim polític; si els responsables no són honests, hi haurà corrupció, hi haurà classes, suborns. És el cor que hem de canviar.

Els investigadors poden fer troballes magnífiques; si no hi ha voluntat ètica, es convertiran en domini, en opressió dels forts sobre els petits i els dèbils (minusvàlids, els ancians seran eliminats). És el cor que ha de canviar.

Poden fer lleis per ajudar les "parelles": pactes civils, divorcis a la carta; si el sentit de la responsabilitat hi és absent, el sofriment hi és garantit per aquells que volen més. És el cor que s'ha de canviar. Comencem per garnar davant la nostra porta. Els cristians ja no serem els cecs que guien altres cecs, el dia que llevarem l'estella que també hi ha en els nostres ulls. La Quaresma serà un moment per fer-ho.

Josep Sastre Portella

ressò de la Paraula, pregària i jubileu

El camí Jubilar (13)

Anam avançant pel camí del Jubileu com temps d'esperança per als cristians. Aquest camí està centrat en la trobada amb Jesús, perquè Ell és la nostra esperança. Tot i viure en un temps d'incertesa mundial, el Jubileu ens ofereix una oportunitat per renovar la nostra esperança. Sant Pau ens ensenya que l'esperança, basada en la fe en Jesús, no ens defrauda, ja que l'amor de Déu, que habita en els nostres cors, ens enforteix.

Malgrat les dificultats i els sofriments de la vida, cada prova reforça la nostra esperança i ens fa créixer en la paciència. La paciència, com a do de Déu, és fonamental per mantenir viva l'esperança, que es fonamenta en l'amor fidel de Déu. El Papa desitja que el Jubileu sigui temps especial per eixamplar l'esperança, tot vivint l'amor i el perdó. La porta de l'Església universal s'ha obert per convidar-nos a viure el do de la gràcia reconciliadora de Déu, mentre caminem en l'esperança, la confiança i en la foscor de la fe. A imitació de Jesús, ens comprometem a promoure la solidaritat amb els més pobres i malalts, amb els immigrants i els

Peregrinació amb motiu del Jubileu del món de la comunicació

més vulnerables, fent eficaç la fraternitat.

També se'ns fa una crida a la justícia, tot demanant que els rics ajudin els més necessitats i que els països adinerats perdonin els deutes dels més pobres. El Jubileu ens recorda que els béns de la terra són per a tothom. A més, urgeix que promoguem la unitat entre els cristians, cultivar l'amistat amb les altres religions i treballar junts per un món en la pau. L'esperança cristiana, fonamentada en Déu i l'exemple de Maria, ens anima a perseverar en la fe, especialment en aquests temps de dificultat i violència, tot construint el nostre món en la pau.

Anna Seguí Martí

plomes del periodisme catòlic 52

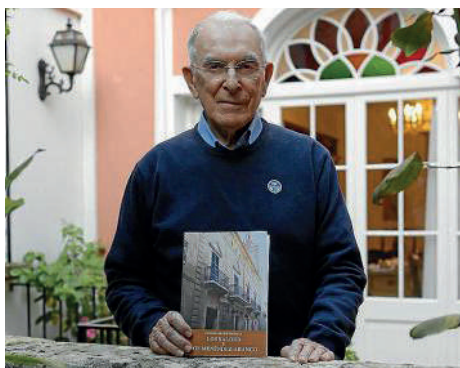
Carlos Salord Comella

Nat a Ciutadella (12-11-1933), està en possessió d'una doble titulació en Dret i en Periodisme. Ha estat el segon menorquí a cursar la carrera periodística. Només el també ciutadellenc Francisco Anglada Anglada l'havia precedit el 1955.

Salord va cursar la titulació a l'Escola de Periodisme de l'Església de Madrid (1963), després revalidada per l'Escuela Oficial de Periodismo de la mateixa capital. Per tant, va quedar inscrit en el Registre Oficial de Premsa (ROP) el 25 de setembre, amb el número 3628, quan ja tenia acabat Dret (1957), que és la professió que ha desenvolupat gairebé sempre.

Tot i ser breus, va disposar d'unes pràctiques professionals desenvolupades en el diari *Faro de Vigo* (1962) durant l'etapa de formació. Sobretot recorda la sèrie d'entrevistes amb grans personalitats de l'època que acostumaven a estiuajar a la costa de Pontevedra, circumstància que el portà, entre d'altres figures, a publicar-ne una amb el director del diari britànic *The Times*, William Haley.

Instal·lat de nou a Menorca, a partir de 1966, va començar unes primeres col·laboracions en el diari *Menorca*, sota la direcció de José Antonio Martín Aguado. Més tard, quan Mateu Seguí Mercadal li

prengué el relleu al capdavant de la capçalera, Salord treballà força per crear un equip de corresponsalia estable per a Ciutadella, com a punt de partida de la penetració periodística i publicitària del *Menorca* en aquella localitat, que ja no s'ha interromput fins als nostres dies. De fet, la societat editora, en algun moment, li va oferir el càrrec de director, però els seus deures en el camp del Dret li ho impediren. Entretant, acomplí plenament les funcions com a cap de redacció a Ciutadella.

Ha format part del grup rotatori d'articulistes que publiquen setmanalment les seves opinions socials i religioses en la secció "Raons d'Esperança", la qual, coordinada pel Gabinet de Comunicació del Bisbat de Menorca, apareix a les pàgines dominicals del *Menorca*.

Miquel Àngel Limón Pons

l'entrevista a:

MATEU SEGUÍ LLULL

Mateu Seguí és un dels joves que va participar al Congrés de Vocacions, que es va celebrar a Madrid del 7 al 9 de febrer.

Què significa la fe en la teva vida?

-Venc d'una família catòlica culturalment, però no practicant. Vaig fer la comunió per inèrcia i vaig sortir d'ella pràcticament ateu.

Però els camins de Déu són inescrutables i, anys després, el 2020, vaig rebre immensament la gràcia de la fe. Va ser un procés progressiu, que va començar amb la mort del meu avi matern. Allà, vaig viure la mort de primera mà, i se'm va fer inevitable no respondre aquelles preguntes que sempre m'havia fet, però que no m'atrevia a afrontar. Després, vaig anar a Barcelona a estudiar filosofia i vaig tenir l'oportunitat de participar de la vida cristiana i créixer en amor de Déu a poc a poc. En aquest sentit, la filosofia m'ha estat part imprescindible. Des que soc catòlic, mai he vist la fe i la raó com a contradictòries, tot el contrari, es complementen i es retroalimenten. Allò natural i allò sobrenatural no van per bandes separades: com deia Sant Ireneu de Lió (cfr. *Adversus Haereses*, IV, 20), la glòria de Déu és un humà plenament vivent.

Qui són els teus referents?

-Intel·lectuals n'hi ha molts: el bisbe R. Barron, el també bisbe E. Varden O.C.S.O., l'ortodox Jonathan Pageau, A.D. Sertillanges O.P., etc. Però de tots ells en sobresurt un: Sant Tomàs d'Aquino, que sempre m'ha acompanyat en el meu camí de fe. Açò sí, un Sant Tomàs viu, místic i actualitzat, com el que reivindica el Papa Francesc (de la mà del Cardenal Schönborn O.P., cfr. *Discurs en el Congrés Tomista Internacional*, 22-09-2022) i el Vaticà II (que recomana el seu estudi, cfr. *Optatam Totius* §16). Però, com deia Benet XVI, la fe cristiana no és una llista de dogmes a assentir, sinó una relació personal amb Jesús. Anàlogament, aquesta teoria s'encarna en relacions humanes. Així, he tingut grans referents personals que, cadascú d'una manera diferent (alguns catòlics manifestos, altres catòlics anònims, com diria Rahner), ha aportat el seu a la meua fe: el meu avi Mateu, els meus pares, els meus germans i cosins, diversos sacerdots, etc.

Què t'ha aportat participar al Congrés de Vocacions?

-He pogut veure una Església viva i en sortida, que camina tot abraçant una meravellosa diversitat de vocacions. També ha estat molt esperançador veure tants sacerdots i religioses joves, arrelats i enamorats de Jesús. A més, el nivell de les conferències ha estat molt alt, tot mostrant una gran maduresa teològica que recull els fruits de la renovació del Concili: *caritas in veritate*.

Com valora la convivència amb el grup de Menorca?

-Molt bé. Com que els últims anys he viscut la fe a Barcelona, no coneixia a ningú excepte els dos mossens, així que m'he enduit una grata sorpresa. Una convivència tan agradable com amistosa.

Sonia Febrer Romero

Agenda

Dimecres de Cendra

Dia 5 de març comença el Temps de Quaresma.

Acte pel 150 aniversari del col·legi Sant Josep

Divendres 6 de març, a les 20 h, al col·legi Sant Josep de Maó conferència i col·loqui "Educar des del cor: obrim la comunicació entre mares, pares, fills i filles", a càrrec de la terapeuta Betlem Gomila.

Curset prematrimonial a Ciutadella

Els dies 6, 13, 20 i 27 de març, a les 20.15 h, al Seminari Diocesà, a Ciutadella (entrada C/ Seminari, Sala de Graus). Us podeu apuntar a les parròquies o enviant un correu a familia@bisbatdemenorca.org

Festivitat del Natzarè

Divendres 7 de març. Veneració de la imatge durant tot el dia.

-A Ciutadella: a la parròquia de Sant Francesc. A les 18.30 h pregària del Viacrucis i a les 19.30 h Missa.

-A Maó: a la parròquia de Sant Francesc. A les 19 h meditació del Viacrucis i a les 20 h Missa.

Viacrucis amb torxes

Divendres 7 de març a Ciutadella. El Viacrucis començarà a les 20 h, a Cal Bisbe i, tot seguit, es farà un recorregut per diferents carrers del nucli antic. Viacrucis organitzat per la parròquia del Roser i la Confraria de La Pietat de Ciutadella.

Recés de Quaresma de la CONFER

Dissabte 8 de març al matí a Ferreries dirigit per Mn. Joan Febrer.

Jubileu de les confraries i germandats

Diumenge 9 de març, a les 11.30 h, processó des del Seminari fins a la Catedral. A les 12 h, missa a la Catedral presidida pel bisbe Gerard. La missa serà retransmesa en directe pel canal de Youtube del Bisbat de Menorca (<https://www.youtube.com/@BisbatdeMenorca>)

Notícies nostres

Testimoniar l'alegria missionera

Dia 14 de febrer va tenir lloc una trobada de joves a la parròquia de sant Rafel, a Ciutadella. Va ser un moment inspirador i transformador, centrat en la valuosa experiència missionera de na Paula Petro, de 19 anys i natural

Bisbat de Menorca

d'Alaior. Els mesos de setembre i octubre va ser enviada a la República Dominicana a un internat d'infants i adolescents, situat a una zona de muntanya de difícil accés i amb un nivell d'analfabetisme molt alt.

Vam començar amb una breu oració, cantant el salm "El Senyor és el meu pastor, no em falta res". Tot seguit, na Paula va compartir les seves vivències, amb imatges i anècdotes, captivant tots els joves amb la seva energia i passió, relatant com el seu viatge no només va ser una aventura, sinó una profunda lliçó de vida.

En un racó de la sala hi havia una icona de la Mare de Déu, un ciri, espelmes i estampes amb la frase "A qui segueix?". Es va convidar els joves a que cadascú agafés una espelma i una estampa, i vam fer una breu reflexió. Després vam encendre les espelmes i vam resar junts el Parnostre.

Tere Gorriás

L'agent de pastoral, pelegrí d'esperança

En el marc de la Jornada Mundial del Malalt, dia 15 de febrer Mn. Juan Manuel Bajo va oferir una conferència al Seminari Diocesà, a Ciutadella, sobre el tema "L'agent de pastoral, pelegrí d'esperança amb els malalts". El prevere, que és el coordinador del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de Catalunya i porta més de 30 anys acompanyant en la vida hospitalària, va manifestar que Jesús és la llum de les persones desesperançades.

Els agents de pastoral i els voluntaris han d'acompanyar a les persones majors, malaltes i vulnerables amb humanitat i misericòrdia, protegint la seva dignitat i sent portadors d'aquesta esperança que Jesús ressuscitat ens transmet: "Els que tenen el gran do de ser agents de pastoral, estan acompanyant al mateix Jesús en la imatge del pobre, del

presoner, del malalt". Després de la formació, es va obrir un temps de diàleg, en el qual diferents assistents van compartir el seu testimoni com a agents i voluntaris de pastoral de la salut.

Bisbat de Menorca

Dia del pensament del moviment escolta

Dia 15 de febrer l'associació diocesana d'escoltisme va organitzar l'acte amb motiu del Dia del Pensament. Un moment durant l'any que s'aprofita, tot recordant Sir Ro-

Escoltes de Menorca (MSC)

bert Baden Powell, per fer una aturada i reflexionar sobre la tasca educativa del moviment.

Aquest any Vicenç Arnaiz, conegut per la seva tasca com a psicòleg dins del món educatiu d'infants i joves, va ajudar els assistents a la xerrada a Es Mercadal a aprofundir en la importància de la relació personal, d'estimació i d'amor entre els caps i els participants als agrupaments. La formació es va plantejar a partir dels valors de l'amor, la bondat, l'afecte, les cures i la justícia, com a essencials per a l'educació.

Des de pràcticament el nostre naixement, als tres mesos, ja som capaços de transmetre afecte, amor, bondat. Arnaiz va destacar especialment que per a desenvolupar capacitats d'estimar i de ser bondadosos, hem de rebre testimoni d'aquesta manera de viure de persones que ens siguin referents en la vida.

Escoltes de Menorca (MSC)